

Nu titte til hinanden

Tekst: B. S. Ingemann, 1837
Musik: C. E. F. Weyse, 1837

Nu tit - te til hin - an - den de fav - re blom - ster små, de mun - tre
fug - le kal - de på hver - an - dre; nu al - le jor - dens børn de - res øj - ne op -
slå, nu sneg - len med hus på ryg vil van - dre.

1. Nu titte til hinanden
de favre blomster små,
de muntre fugle kalde på hverandre;
nu alle jordens børn deres øjne opslå,
nu sneglen med hus på ryg vil vandre.

2. Den kære Gud og skaber
den mindste orm er nær,
han føder fugl og markens lilje klæder.
Dog menneskenes børn har han aller-
mest kær,
Gud ånder på øjet, når det græder.

3. Guds søn var selv et barn,
og på krybbestrå han lå,
hans vugge stod på jord foruden gænge.
Guds himmeriges fryd har han
lovet de små
og blomster fra Paradisets enge.

4. Guds søn har os så kær,
han er børnevennen stor,
han bærer barnet op til Gud på armen.
Han storm og hav betvang, da
han vandred på jord.
men børnene leged ham ved barmen.

5. O du, som os velsigned og
tog i favn de små,
en morgen se vi dig i Paradiset!
Du lærte os til Gud vore øjne opslå,
evindeligt være du lovpriset!

1.1: titte = kigge, 1.1: favre = smukke, 2.1 den mindste orm er nær = alle er tæt på Gud, 2.2: føder fugl = giver mad til, 2.4: ånder på øjet = trøster, 3.2: gænge = buen; ofte et træstykke, der får en vugge til at gynge, 3.4: Paradiset = Guds rige i himlen, 4.1: Guds søn = Jesus, 5.4: lovpriset: en hyldest eller påskønnelse